
Mandrage

Možná jsme jen parta blbců, kteří měli štěstí

Skupina Mandrage začala letošní rok skvěle. Vyдалa kritiky i fanoušky dobře přijaté album *Po půlnoci* a hned na začátku února se vypravila na turné, kde drtivá většina koncertů byla vyprodaná. Kytarista Pepa Bolan v rozhovoru mluví i o kradení hudebních nápadů, žalobách, stahování písniček, autorských právech, roli každého člena v kapele, plánování nebo o tom, že to někdy bylo s fanynkami na kriminál. Zastupován OSA od 2007, v databázi má registrováno 76 hudebních děl.

PŘIPRAVIL: JAROSLAV ŠPULÁK

Jak často se ti stává, že dostaneš nějaký hudební nápad a potom zjistíš, že není tvůj, ale podvědomě sis ho odněkud vypůjčil?

To je otázka na tělo, zkusím být upřímný. Stává se to, ale předpokládám, že v tom nejsem sám. Se svým postižením slyším v každé druhé rádiové písni pět dalších. Nejde ani tak o podvědomé, či dokonce vědomé vypůjčení nápadu, to bych si nikdy nedovolil, ale občas některá pasáž či melodie můžou velmi snadno něco připomínat. Přece jen základních akordů je sedm a písni miliard. Snažím se to podchytit včas, a pokud se ukáže, že jde skutečně o něco do uší bijícího, tak se to změní nebo vyhodí. Ale na druhou stranu, člověk není hudební archiv a nemůže znát všechno, co kdo kdy složil.

Tvrdí se, že většina hudebních nápadů už byla složena. Souhlasíš s tím?

Ano i ne. Záleží na tom, z jakého pohledu se na to nahlíží. Podstata písně pro mě zůstává stále stejná, ale dobrý muzikant či producent jsou něco jako kouzelníci a dokážou i ze Stánků od Nedvědí vytvořit slušný metal. Takže píseň zůstává stále písni, ale ten obal, do kterého je zabalena, se stále mění a upravuje podle trendů a stylů poplatných době, ve které je vytvořena.

Poměrně často se objevují informace o tom, že některý umělec zažaloval jiného za to, že mu ukradl kus písničky. Co si o takových kauzách myslíš?

Asi záleží na situaci, ale jsem v tomto trochu liberální. I kdyby někdo složil na chlup stejnou píseň, pak platí, že když dva lidi dělají jednu a tu samou věc, pak to nikdy nebude jedna a ta samá věc. Například kdyby hypotetická kapela Vodníkovo sperma udělala píseň

Hledá se žena, zřejmě se o ní nikdy nedozvíme. A kdyby Mandrage natočili Yesterday, nikdy z nich druží Beatles nebudou. Vše je poplatné době, trendu, složení muzikantů a možná i jakési vyšší moci, která udělá z písně opravdu velký hit, jež nelze napodobit ani zopakovat.

Pokud se kapele X podaří udělat velký hit připomínající neznámou píseň kapely Y, pravděpodobně nebude chyba v kapele X. Navíc v dnešní době remixů, mashupů a předělávek už se v tom člověk trochu přestává orientovat a občas se mi zdá, že každá druhá píseň připomíná nějakou jinou. Ne nadarmo se říká, že pokud chceš složit hit, měl by zdánlivě připomínat nějaký jiný hit. Zní to dost drsně, ale občas tomu tak skutečně je. Nehodlám být v tomto soudcem, takže se mi ani nechce vyjadřovat k tomu, jestli to je, nebo není v pohodě.

Foto: archiv kapely Mandrage

Chtěl někdy někdo žalovat vás?

Zatím nebyl důvod.

Hudba se v posledních letech moc neprodává, spíše se stahuje z internetových služeb nebo různě kopíruje a nový posluchač za ni nezaplatí. Je to tak v pořádku?

Z hudby se stala spotřební věc. Neposlouchají se alba, ale singly. S tím, jak hudby přibývá, hudebních archivářů ubývá. Valí se na nás stále větší masa nových interpretů a co bylo před půlrokem cool, dnes už je passé. Držet v ruce fyzický nosič je pro mladého člověka mnohem méně sexy než mít v telefonu pár fresh hitů. Nevím, jestli je to v pořádku, ale je to přirozený vývoj, za který může doba, jež vše urychluje, digitalizuje a tím pro posluchače i zjednodušuje.

Dříve si člověk mix nejnovější muziky musel složitě nahrávat na pásky

nebo kazety. Dnes máte díky streamovacím službám za pár korun ve škatulce pětadevadesát procent hudby, která byla kdy složena a nahrána. Posluchač si přirozeně bude vždy vybírat tu nejjednodušší cestu, jak se k ní dostat.

Má to řešení?

Nač to řešit? Jsem muzikant, ne byznysmen. Vývoj si vždy svoji cestu najde a kdo na něj zareaguje, bude vítězem. Kdo ne, stane se zhrzeným muzikantem. Hudební byznys bude mít vždy svá vlastní pravidla, která se budou měnit, a vy jim buď půjdete naproti a budete jejich součástí, nebo zapadnete v hnojišti dějin. Hudba se sice nikdy poslouchat nepřestane, bude se ale vyvíjet její vnímání, distribuce, prezentace i dostupnost.

Byť jsem ze staré školy a mám pocit, že voňavé LP nelze nahradit vzduchoprázdným digitálním formátem,

nerad bych se stal brunátným starcem, který bude tvrdit, že dříve bylo všechno lepší. Jediné, co mě trochu mrzí, je, že dříve byly kapely obaleny určitým tajemstvím. Dnes vidíte díky sociálním sítím každému do kuchyně, a někteří se dokonce předhánějí v tom, co osobního ještě fanouškům nabídnou. Bohužel je to dnes nejjednodušší a nejlacinější forma propagace, takže se není čemu divit. Ale zlo v tom vidíme zase pouze my starší, protože nejsme zvyklí mít neustále v ruce telefon a dokumentovat každou blbost.

Mnoho lidí podceňuje autorská práva. Jsou pro muzikanta důležitá?

Samozřejmě. Naprosto stejně jako svoboda a spravedlnost pro všechny. Stále nedokážu pochopit, že politická strana, která má v programu omezení autorských práv, může šedesát let po

Foto: archiv kapely Mandrage

znárodnění dnes nově sedět v parlamentu. Duševní vlastnictví je naprosto stejné jako každé jiné. Představte si, že něco vytvoříte a někdo si po pár letech umyslí, že už to vlastníte moc dlouho, a bude vám to chtít odebrat. Popírání duševního vlastnictví by nás přesunulo na úroveň éry Klementa Gottwalda nebo do podnebí Alžírsko a Íránu, kde to mají muzikanti asi fakt docela blbě.

Lidí, kteří se živí psaním muziky, je pramálo a jako každou minoritu se je bude majorita snažit spolknout či vytěsnit. V Americe platí, že co složíš, je tvoje navždy. A u nás chce pirátská

strana autorská práva omezit na pár let. Buď jsem natvrdejší, nebo jsem to nepochopil.

Své nedávno skončené turné k albu Po půlnoci jste prezentovali jako své největší. V čem byla jeho velikost?

Všiml jsem si, že to říkáme o každém turné... Ale ona je to bohuďák pravda. S tím, jak kapela roste, hledáme stále nové možnosti, jak naši show vyhajpovat. Hodně do kapely investujeme a dnes už máme to štěstí, že si můžeme dovolit techniku, která je na naše poměry nadstandardní.

Vzhledem k nákladům sice nevyděláme tolik peněz jako kapela, která jede s jedním backdopem za zády, ale razíme cestu kvality a naše koncerty jsou právě tímto dost specifické. Lidé si toho všímají a dnes můžu s lehkou nadsázkou tvrdit, že jsme byli první mainstreamovou kapelou u nás, která začala řešit celkový design a vizuál, který začíná u obalu desky, pokračuje přes kostýmy, jde až po výslednou koncertní show.

Většina koncertů posledního turné byla vyprodaná. Uvažovali jste už

Foto: archiv kapely Mandrage

krajin, ale ta podstata rockové kapely zůstává stále stejná.

Existovala při vašich debatách i jiná možná koncepce pro dosud poslední album? Vybírali jste z více nápadů?

Ne, nic takového se nestalo. Už když jsme vydávali minulé album Potmě jsou všechny kočky černý, nám bylo jasné, kam budeme směřovat dál.

Dovedeš si představit, že by skladby z alba Po půlnoci byly oděny do hávu osmdesátek, jak tomu bylo na předešlé desce?

Jak už jsem zmiňoval, producentská práce dokáže zázraky, takže z jakékoli písně se dá udělat něco zcela jiného. V tom, co děláme my, je důležitá píseň jako taková. Když stojí na nohou s textem a melodií, pak máme nejtěžší kus za sebou. Následná kosmetika je jako lego. Můžeš si ho poskládat, jak je libo, znova rozložit a udělat z toho něco úplně jiného. Někdy se to povede a někdy taky třeba ne.

Pro profesionální kapelu je asi důležité plánování dalších kroků. Na jak dlouho dopředu mají naplánováno Mandrage?

Snažíme se plánovat zhruba dva roky dopředu, ale vzhledem k tomu, že ani jeden z nás není disciplinovaný

o tom, že byste si troufli na O2 arenu v Praze?

O tom jsme neuvažovali. Pokud se někdy něco takového stane, budeš první, kdo o tom bude vědět.

Na albu Po půlnoci jste se vrátili více ke kytarovému zvuku. Co vás k tomu vedlo?

Byla to přirozená záležitost a jediná možná cesta. Vznikli jsme v zaplivaném pajzlu jako nadšená parta kluků, kteří drží v ruce kytary. Sice jsme si za těch deset let na scéně udělali pár menších výletů do jiných hudebních

Dnes můžu s lehkou nadsázkou tvrdit, že jsme byli první mainstreamovou kapelou u nás, která začala řešit celkový design a vizuál, který začíná u obalu desky, pokračuje přes kostýmy, jde až po výslednou koncertní show.

→

stratég, realita je nakonec vždy trochu jinde.

Zažili jste v minulosti, že nějaký váš záměr nebylo možné z nějakých důvodů realizovat?

Takových plánů bylo. Vymýšlet se dá donekonečna, ale i když máme poměrně slušné možnosti, stále existuje určitý strop. Snažíme se stát nohama na zemi a vycházet z možností, které jsou v našich podmínkách realizovatelné. Bereme v potaz třeba i fakt, že nejsme stadionová kapela, a sálů, do kterých se dá přijet s naší kompletní technikou, je v naší republice pramálo. Často se stává, že musíme z některých věcí ustoupit, protože sál v Českých Budějovicích není primárně postaven na to, abychom tam mohli zavěsit na strop létající obří LEDky, které jsme použili třeba ve Foru Karlín v Praze.

Jak vůbec žije kapela na turné? Co se děje před koncertem a ve dnech volna?

Je něco jiného, když vyjede na turné Metallica a když vyjedou na turné Mandrage. Ono se tomu sice říká turné, ale až na některé výjimky se obvykle hraje v pátek a sobotu a naše republika je tak krásně malá, že se lze z každého koncertu v případě potřeby vždycky vrátit domů. Nejhektičtější je to vždy před turné, kdy se vše připravuje, vyrábí, zapojuje a zkouší. Když se to soukolí rozběhne a jedou se samotné koncerty, je to už relativně pohoda.

A co fanyanky? Je to pořád rokenrol?

Asi záleží na jednotlivcích a v jakém stavu se zrovna nacházejí. Pokud je většina zadaná, je klídek, ale zažil jsem i situace, kdy šlo o kriminál. Nemluvíme teď o konkrétních členech kapely, ale o celé crew, která s námi jezdí. Je to sebranka. Nebudeme to rozvádět, jednou o tom napíšu knihu...

Můžeš prozradit, čím se každý člen kromě zpěvu a svých nástrojů v kapele zabývá? Matyáš například dohlíží na vizuální stránku Mandrage. Co ti další?

Foto: archiv kapely Mandrage

Být sám se sebou spokojen je to nejhorší, co se ti může stát. Ale samozřejmě mám z určitých věcí radost.

Ano, Matyáš je velmi šikovný a s naším vrchním osvětlovačem Tomášem Karbanem se starají o technickou a vizuální stránku. Spoustu věcí, které je možné na pódiu vidět, si sami i vyrábíme a to dělá náš baskytarista Michal Faitl. Je technicky nadaný a manuálně zručný. Klávesák František Bořík vládne slovem, takže má na starosti tiskové zprávy a jiné oficiální formality, a taky je to kapelní šašek a rozséváč dobré nálady. No a Víta Starý je prostě frontman.

Co podle tebe stojí za úspěchem kapely Mandrage?

Můžou na to být dvě teorie. První je ta,

že jsme vlastní pílí a talentem z podceňované kapely vytvořili přeceňovanou kapelu, která se vměstnala do první ligy. Ta druhá je, že jsme jen parta blbců, kteří měli štěstí. Pravda bude asi někde uprostřed...

Když se ohlédneš zpět, jsi spokojen s tím, kam se Mandrage dostali?

Být sám se sebou spokojen je to nejhorší, co se ti může stát. Ale samozřejmě mám z určitých věcí radost.

V minulosti jsi říkal, že se jako nejstarší člen sestavy cítíš trochu jako kapelní táta. Platí to stále?

Rozhodně ne. Žiju v soukromí sice úplně jiný životní styl než zbytek kapely, ale tohle platilo před deseti lety. Postupem času se vše vyrovňovalo. Z kluků vyrostly osobnosti s vlastním stylem a názorem a já už rezignoval na to, abych musel nutně do všeho kecat. Věřím, že to kluci dělají dobře. Společně s Luckou Hájkovou, naší manažerkou, jsou schopni naprosto perfektně odbavit vše kolem kapely včetně turné a já už se jenom vezu. Soustřeďuju se pouze na to svoje skládání písniček.

Kde podle tebe budou Mandrage za deset let?

Těžko říct takhle z hlavy. Přestože se snažíme plánovat na dva roky dopředu a navenek to vypadá, že jsme – obrazně řečeno – za vodou, realita je taková, že většina z nás žije z ruky do huby a nikdo neví, co bude zítra, natož za deset let. Navíc kapela je takové malé manželství, což je jako plynový kotel, který si roky vesele hová v podkroví, a za deset let nečekaně vybuchne a je vymalováno.

Jednou jsem v návalu vzteku všechny vyhodil z kapely, kterou jsem mimochodem ani nezaložil, pak jsem vyhodil i lidi, kteří v kapele nikdy nehráli, a nakonec jsem vyhodil i sám sebe. Ale druhý den jsem si to rozmyslel...

Takže nevím, co bude za deset let. ☒